

1. **‘(155) interieur versie 2024’ – Kees van Burg**
olieverf op doek, 115 x 90 cm

Dit schilderij is een fascinerende en geraffineerde voorstelling die blijft verbazen. We zien een interieur of misschien beter een portret van een bureau met eindeloos veel perspectivische ‘*spielereien*’ die het schilderij constant in beweging houden. Dit schilderij kent zoveel verschillende aspecten dat het soms doet duizelen zonder dat het doek de kijker overrompelt.

Om te beginnen is er de subtiele kleurstelling van bedeesde tinten, met maar een paar uitzonderingen zoals het gele boek op het bureau of de blauwe map op de grond die als welgeplaatste, bijna Mondriaanachtige kleurvlakken mede de compositie bepalen.

Dan is er het lijnenspel dat nergens voor lange tijd de logica of regels van het perspectief volgt. Een schaduwvlak verspringt en wordt een abstract kleurvlak, een wand komt plots naar voren of schuif naar achteren. Een muur staat de ene keer vooraan dan lijkt hij in de achtergrond te verdwijnen. Opvallend is ook het contrast tussen de erg gedetailleerd en technisch knap uitgewerkte plattegrond van Amsterdam en reproductie enerzijds en de grote kleurvlakken die nergens saai of glad geschilderd zijn anderzijds. Dit schilderij is een zeer begaafd en constant spel met de regels van het perspectief, compositie, kleur, figuratie en abstractie. Kijk alleen maar al eens naar wat een geschilderd kader rond het tafereel lijkt te zijn: de ene keer is dat de muur, dan het plafond, dan de vloer en nooit is het duidelijk of simpel of saai.

Zeer knap hoe zoveel elementen op zo een spannende manier samengezet en samengehouden worden zonder dat het ergerlijk of storend wordt.

Sterker nog: het geheel wordt tot een hoger plan getild. Het hoogste plan zelfs, dat van nummer 1, oftewel de onbetwiste winnaar van *Painting of the Year 2024*.

2. **‘Le Petit Angelier’** – *Astrid Hoge*
acryl op canvas, 120 x 150 cm

Een monumentaal schilderij. In omvang en stijl. We kijken naar een met veel lef en lekker brutaal opgezet inkijkje in wat een klassiek interieur lijkt, met zicht op een tuin. En ondanks het grote gebaar voelen we toch de intimiteit en warmte van een gezellige plek in huis met zicht op de tuin. Het felroze magenta/rood in de achtergrond zorgt voor die warmte en tegelijkertijd iets bevreemdends zonder dat het overheerst of stoort. De donkere vlakken rondom zorgen voor een natuurlijk kader dat de blik van de kijker naar het midden trekt. En daar vinden we op de tafel of het bureau, te midden van al dat schildergeweld, een gevoelig opgezet boeketje in een vaas dat wel een schilderijtje in een schilderij lijkt.

De lichtwerking in dit schilderij is knap neergezet met enkele grote en brutale hooglichten die heel doeltreffend voor de ruimtelijkheid zorgen. Zo zie je een heel modern neergezet klassiek interieur waar de vreugde voor het schilderen letterlijk vanaf spat. En met een blik door de wimpers komt dit grote doek helemaal tot leven en kun je duidelijk zien waarom dit een meer dan terechte nummer 2 is.

3. **'Ganzendons'** – *Milan Smidt* olieverf op doek, 60 x 80 cm

Een qua kleuren en schilderstijl veel krachtiger schilderij dan het vorige. Donkerder en meer "dicht" geschilderd. Maar toch een heel mooi verstillid tafereel. Je zou het een portret van een dekbed kunnen noemen – een heel interessante invalshoek. De jury zag na lang kijken het dekbed bijna tot leven komen. Zijn dat de stoelpoten of twee benen die uit het dekbed steken? Zie we daar nu een gezicht?

Het schilderij is erg sterk in zijn eenvoud. De klassieke en meesterlijk realistische techniek en kleurstelling staan recht tegenover de bevreemdende onderwerpkeuze. De plankenvloer in de voorgrond met zijn parallelle lijnen zorgt voor een spannende compositie en trekt je de ruimte in. Het lichtspel in de donkere oude kamer is sober maar zorgt voor exact de juiste sfeer en stemming: een frisse lenteochtend waarbij de donsdeken de eerste zonnestrallen opvangt.

Zeer knap, dit technisch perfect geschilderde stilleven met referenties naar de klassieke schilderkunst en toch met 1 stoelpoot in de wereld van vandaag. Terecht op nummer 3.

4. **'Lily'** – *Mary Theobald*

Cobra verf op doek, 60 x 60 cm

Ook dit schilderij leek aanvankelijk te verdwijnen tussen de grotere formaten en krachtigere kleuren van de andere doeken. Maar uiteindelijk wist het de jury toch intens te raken. We zien een fragiel, kwetsbaar portret, door de kleurstelling ton-sur-ton, waarbij alles zacht en frêle is: van het pastelkleurige bloemetjesmotief in de achtergrond van het model tot de treurige blik en het afgezakte schouderbandje van het negligé.

Het schilderij is duidelijk met respect voor het model geschilderd. De centrale compositie trekt alle aandacht naar de vrouw in kwestie toe.

Ondanks de minieme verschillen in kleur komt ze toch duidelijk naar voren door de iets grover en donkerder opgezette achtergrond. Bijna alle delen van het schilderij zijn gedurfd geschilderd met een grove en trefzekere penseelstreek waaruit de techniek- en materiaalbeheersing van de kunstenaar duidelijk naar voren komt. Ook heeft het schilderij heel mooie lichtnuances binnen het beperkte kleurenpalet, waarbij de overgangen tussen huid, textiel en achtergrond heel knap zijn aangebracht.

Een schilderij dat het volgens de jury terecht tot nummer 4 heeft geschopt.

5. **‘De achtervolging’** – *Peter van Oostzanen*
olieverf op linnen, 80 x 100 cm

De jury zag bij deze inzending een zeer geslaagde mix van fotorealistisch schilderen en cartoon tekenen die bij elke volgende blik nieuwe verhalen leek te openen. Voortdurend word je op het verkeerde been gezet. Enerzijds is het de compositie zelf, met de bandensporen in het zand op de voorgrond die je het schilderij intrekken. Ze zijn niet alleen technisch bijzonder knap geschilderd, maar vertolken ook zowel een compositorische functie als een narratieve, want ze verwijzen naar de titel en naar wat er gebeurt op het doek. Geen idee wat dit is, maar het boeit de kijker. Is Kuifje door de crash in de strip uit de auto geslingerd, de realiteit in en op het strand beland waar hij vol verbazing zijn auto ziet staan? En wat doet de Mont Sint Michel op de achtergrond? Misschien een referentie naar de strip? En wat is hier nu eigenlijk de realiteit? Voor Kuifje wellicht de strip op het billboard. Mooi hoe daarop ook de luchtballen en vouwen in het papier geschilderd zijn als een trompe l’oeil. Juist doordat het geheel zo technisch gaaf geschilderd is – inclusief de magisch realistische lucht – kan het verhaal tot leven komen en alle aandacht krijgen. Een knap schilderij dat niet voor niets halverwege de top 10 eindigt op nummer 5.

6. **'Geeske 101'** – *Tally van Oosterum*
acryl op doek, 80 x 100 cm

Een aangrijpend en niet gemakkelijk thema dat letterlijk in de spotlight wordt gezet. We kijken naar een schildertechnisch heel knap portret, vol met gevoel voor het onderwerp. Van de handen tot en met de lakens is alles opgezet met de juiste materiaaluitdrukking. Huid is huid. Textiel is textiel. Wat meteen de aandacht trekt is het boeiende contrast tussen enerzijds de knallende felle discokleuren en het frêle tafereel van de zieke oude vrouw. Die keuze tilt het portret net een niveau hoger, maar dat komt ook door de goede compositie. Niet alleen van de vormen en lijnen zoals van de handen, armen en lamp, maar ook zoals al aangehaald van de kleuren: het magenta-fluor-rood als een soort halo bovenaan in het midden van het doek, maar zeker ook de blauwe zakdoek die de handen letterlijk en figuurlijk context en houvast geeft.

Al met al een overrompelend portret dat buiten de gebaande paden treedt en verdiende op de zesde plaats eindigt.

7. **‘Once upon a time 1’** – *Debbie Nijland*
olieverf op linnen, 150 x 120 cm

Dit schilderij is weer een stuk groter dan de vorige en gaf de jury in eerste instantie de “vibe” van een soort vergeelde foto uit de jaren vijftig of zestig. Niet alleen door de kleurstelling, maar ook door het onderwerp. We kijken naar een soort nostalgische portret van een onbekende familie in een onbekende tijd. Zitten ze op hun favoriete plek te picknicken, de auto op de achtergrond geparkeerd langs de weg? Is het een gezin dat uitrust na een lange autorit, ergens in Los Alamos in de woestijn in New Mexico? Het hele doek vertelt een verhaal dat de kijker intrigeert.

Daarbij is de mix van de figuratief geschilderde personen en de abstracter opgezette delen van het doek met spetters en wilde vegen heel knap in balans gehouden. Tegelijkertijd draagt de technische benadering met de vervaagde gezichten en de bijna monochrome kleurstelling bij aan het mysterieuze aspect van het schilderij.

Heel mooi om te zien hoe dit schilderij met kleur, compositie en techniek je meeneemt naar weer een heel ander universum. Een zeer verdiende 7de plek.

8. **‘Duuk’** – *Hans van Weerd*
olieverf op papier, 60 x 48 cm

Op het eerste gezicht zien we een stoere hond op een heel stoere manier geschilderd. Maar in tweede instantie valt de kwetsbare houding op waarin de hond ligt, op een roze kussen nota bene en verdwijnt die eerste stoere impressie. Er spreekt liefde voor het onderwerp uit dit portret.

Uit de gedurfde en branievolle manier waarop de verf dik is opgezet spreekt duidelijk de materiaalbeheersing van de schilder. De manier waarop de kop van de hond is geschilderd, met een paar rommelige streken, is bijzonder goed getroffen. Door de bijzondere compositie waarbij de hond een beetje in beeldkader is gepropt kunnen we letterlijk niet langs het onderwerp kijken. Het lijkt alsof het schilderij heel spontaan is ontstaan: wat begon als een schets in een schetsblok, ontaardde geleidelijk in een geslaagd schilderij dat uit het blok werd gescheurd en hier nu ingelijst hangt op nummer 8 van *Painting of the Year 2024*. Heel goed gedaan!

9. **‘The Mountain And The Sea_I’** – *Barbera Ploeg*
olieverf op Arches olieverf papier, 17 x 17 cm

Dit is met afstand het kleinste werkje in de top 10. Het is een dromerig klein tafereeltje dat ondanks zijn bescheiden omvang toch makkelijk standhoudt tussen het visuele geweld van de andere inzendingen. We zien een verstild landschapje dat bijzonder sterk is in zijn eenvoud. Het is een klassiek coulisselandschapje in een ton-sur-ton kleurstelling waarbij de subtiele nuances technisch bijzonder knap zijn uitgevoerd. Alles in dit werkje is in evenwicht: de kleurverschillen, het lijnenspel, maar ook de compositie waarbij in het midden een vluchtig opgezet zeilbootje de aandacht trekt. Hoe eenvoudig en simpel het ook lijkt, je hebt enorme materiaalbeheersing en technische vaardigheden nodig om een landschapje zo strak neer te kunnen zetten, zeker op dit kleine formaat. Al met al een knap klein schilderijtje dat toont dat de kracht ook in de eenvoud kan zitten.

10. **‘Stilte voor de storm’** – *Louis van der Linden*
olieverf op linnen, 90 x 80 cm

Het desolate karakter is goed gekozen en getroffen. Er is een mooie balans tussen de twee bijna abstracte kleurvlakken van enerzijds de lucht en het zand. Die twee delen van het schilderij houden het gedetailleerd uitgewerkte middenstuk met het vervallen gebouw mooi in balans. Het lijnenspel van de pilaren en het dak vormen een solide compositie. Ook met kleur wordt hier bijzonder efficiënt “gespeeld”. Niet alleen de eerdergenoemde kleurvlakken van de lucht en het zand zijn met veel gevoel voor nuance neergezet. Ook een detail als de gele streepjes van de zonwering in het midden van het doek speelt een belangrijke rol. En de kleurstelling van het totaal ademt een sfeervol zonnig winters licht dat past bij de bijna apocalyptische sfeer van het onderwerp. De kracht van dit schilderij is dat het ondanks het onderwerp en de desolate sfeer toch uitnodigt om het tafereel binnen te treden. Een knap schilderij op een verdiende tiende plaats.